

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

10 iunie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Hriplivaia Valentina în numele inculpatului Chireev Valentin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 martie 2015 și a sentinței Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 23 decembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Chireev Valentin Valentin, născut la 22 aprilie 1987, originar mun. Chișinău str. Maria Drăgan 8/3 ap. 21

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 03.12.2014-23.12.2014
2. instanța de apel: 04.02.2014-17.03.2015
3. instanța de recurs: 14.05.2015 - 10.06.2015

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 23 decembrie 2014, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Chireev Valentin Valentin, a fost condamnat în baza art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, la 30 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței, instanța de fond a constatat că, Chireev V., în noaptea de 27 iulie 2014 spre 28 iulie 2014, fiind în stare de ebrietate alcoolică la domiciliul său, apartamentul nr. 21 de pe str. Măria Drăgan 8/3, mun. Chișinău, în rezultatul unui conflict cu Belova Iulia, urmărind scopul omorului intenționat al acesteia, a acționat cu deosebită cruzime, folosind un ciocan i-a aplicat ultimei câteva lovituri în regiunea capului, după care folosind un cuțit pentru bucătărie, i-a aplicat 24 de lovituri în regiunea toracelui și 10 lovituri în regiunea abdomenului, în rezultatul cărora ultima a decedat.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța de fond a calificat *de drept* fapta inculpatului în baza art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal și anume – *omorul intenționat, adică omorul unei persoane, săvârșit cu deosebită cruzime.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1 Avocatul Hriplivaia Valentina în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei lui Chireev V., rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa minimă prevăzută de art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, prin prisma art. 364¹ Cod de procedură penală și anume – 8 ani închisoare.

În motivarea apelului a invocat că:

- instanța de judecată la adoptarea sentinței nu a luat în considerație toate circumstanțele cauzei, cumulul de circumstanțe ce l-au determinat la săvârșirea acestei infracțiuni, inclusiv și circumstanțele atenuante prezente precum ar fi recunoașterea integrală a vinovăției și manifestarea de căință sinceră;

- urmează a fi reținută în prezenta speță ca circumstanță atenuantă prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. c) Cod penal – săvârșirea infracțiunii ca urmare a unui concurs de împrejurări grele de ordin personal sau familial. Adică, înainte de săvârșirea infracțiunii, soția inculpatului a plecat din familie la un prieten apropiat, din care motiv a suferit psihologic până la comiterea infracțiunii, posibil astfel a avut ură față de victimă;

- instanța de judecată urma să țină cont și de personalitatea victimei, care presta servicii sexuale contra plată, ducea un mod de viață amoral. Iar comportamentul victimei, care râdea de inculpat, l-a provocat la comiterea infracțiunii, fiind și afectat de faptul că a fost părăsit de soție;

- instanța de judecată nu a luat în considerație vârsta inculpatului, faptul că anterior nu a fost condamnat, nu a fost atras la răspundere contravențională, are la întreținere un copil minor, pretenții de gen material sau moral nu au fost înaintate de către succesorul părții vătămate;

- cu toate că, în prezenta cauză sânt prezente un cumul de circumstanțe atenuante, o parte pe care le-a reținut și instanța de judecată, inculpatului i-a fost aplicată pedeapsa maximă posibilă;

- faptul săvârșirii infracțiunii acționând cu o deosebită cruzime, nu poate fi reținut ca o circumstanță agravantă potrivit art. 77 alin. (1) lit. h) Cod penal, deoarece componența infracțiunii imputate, include circumstanța cu o deosebită cruzime;

- instanța de judecată nu a ținut cont că suferințele victimei nu au fost deosebite atunci când i se cauza plăgi multiple, deoarece au fost realizate în timp scurt, iar potrivit raportului de expertiză nr. 149, decesul a survenit în rezultatul hemoragiei de la fracturarea oaselor craniului;

- în acțiunile inculpatului nu a fost constatată prezența recidivei, ce ar genera aplicarea prevederilor art. 78 alin. (3) Cod penal;

- faptele expuse de instanță în partea motivată, mențiunea despre prezența circumstanțelor atenuante, vine în contradicție cu concluziile instanței prin aplicarea pedepsei – detențiune pe viață.

3.2 Inculpat, care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărâri prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

În motivarea apelului a invocat ilegalitatea și netemeinicia sentinței, pe motiv că nu s-a ținut cont despre recunoașterea vinovăției sale din start, de faptul că este judecat pentru prima dată, a colaborat cu organul de urmărire penală, este căsătorit și are la întreținere un copil minor. Mai menționează că, probatoriul nu a fost apreciat corect și nu au fost corect aplicate prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, ceea ce în opinia sa este o încălcare gravă a procesului penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 martie 2015, au fost respinse apelurile declarate, ca nefondate și menținută sentința.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a conchis săvârșirea infracțiunii imputate de către inculpat, reieșind din totalitatea probelor acumulate la prezenta cauză, ce au fost apreciate cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

La capitolul stabilirii categoriei și termenului pedepsei, instanța de apel a considerat că prima instanță corect a aplicat prevederile art. 7, 75 Cod penal, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei ce atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Astfel, a fost reținut că infracțiunea săvârșită de inculpat se atribuie la categoria infracțiunilor excepțional de grave, de prezența circumstanțelor atenuante – recunoașterea faptelor invocate în rechizitoriu și solicitarea examinării cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Instanța de apel a menționat că, s-a ținut cont și de semnele obiective ce țin de realizarea faptei săvârșite de către inculpat și anume lipsirea de viață a victimei cu o deosebită cruzime, deoarece având un astfel de scop, ultimul prezintă o gravitate sporită și prin urmare este îndreptățită agravarea răspunderii penale.

Așadar, reieșind din multitudinea loviturilor depistate la victimă și caracterul acestora, instanța de apel a considerat că prima instanță urma să-i aplice inculpatului pedeapsa maximală prevăzută de art. 145 alin. (2) Cod penal – detențiunea pe viață, însă ținând cont de faptul că Chireev V. a recunoscut faptele invocate în rechizitoriu și a solicitat ca examinarea cauzei să aibă loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, instanța de fond corect în cazul dat i-a aplicat prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoare de 30 ani.

În concluzie, instanța de apel a menționat că, pedeapsa stabilită inculpatului este legală și întemeiată, proporțională faptelor comise, circumstanțelor reale și personale, corect constatată de prima instanță, și care corespunde exigențelor stipulate la art. 61 alin. (2) Cod penal.

6. Hotărârile judecătorești adoptate la caz sânt atacate cu recurs ordinar de către avocatul Hriplivaia Valentina în numele inculpatului, prin care solicită casarea acestora în partea stabilirii pedepsei lui Chireev V., rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa

minimă prevăzută de sancțiunea infracțiunii imputate, prin prisma art. 364¹ Cod de procedură penală – 8 ani închisoare.

În motivarea recursului ordinar, autorul invocă argumente similare cu cele indicate în apelul declarat în numele inculpatului.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece nu îndeplinește cerințele de conținut prevăzute de art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală, prin care autorul recursului trebuie să invoce concret unul din temeiurile prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală și în ce constă problema de drept de importanță generală și care este eroarea de drept comisă de instanță ce duce la casarea hotărârii.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 al aceluiași Cod.

Dispoziția art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel doar în prezența temeiurilor menționate de norma dată.

Colegiul penal atestă că, în recursul declarat, autorul, la temeiul de drept a menționat art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, însă nu a specificat în baza cărui punct din cele 16 prevăzute la alin. (1) al normei date își întemeiază recursul său. Reieșind din conținutul acestuia, recurentul invocă că pedeapsa inculpatului nu a fost individualizată conform prevederilor legale. Astfel, luând în considerație cele invocate, Colegiul, întrevede semnalarea temeiului pentru recurs stipulat de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, ce prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, *în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

În același timp, instanța de recurs atestă că apărătorul inculpatei nu contestă starea de fapt stabilită de către instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor acesteia, din care considerente Colegiul nu se va expune referitor la aceste aspecte.

Din sumarul recursului, Colegiul penal reține că, recurentul critică hotărârile judecătorești, deoarece la caz a fost reținut un cumul de circumstanțe atenuante și o singură circumstanță agravantă, însă instanțele de judecată nu au ținut cont de

prevederile art. 78 alin. (1) Cod penal și neîntemeiat au aplicat inculpatului pedeapsa maximă prevăzută de sancțiunea infracțiunii imputate, prin prisma prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, astfel, în opinia recurentului, inculpatului urma a-i fi stabilită pedeapsa minimă prevăzută de art. 145 alin. (2) Cod penal, 8 ani închisoare.

Analizând circumstanțele și lucrările dosarului, în raport cu temeiul semnalat pentru recurs, Colegiului penal consideră că, în prezenta speță acesta nu este incident temeiului pentru casare a hotărârilor judecătorești atacate, deoarece instanțele de judecată au adoptat hotărâri, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilită conform sancțiunii articolului 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, ținând cont și de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Așadar, Colegiul penal menționează că în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singura în măsură să înlăturească nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis această infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

De asemenea, Colegiul evidențiază că, inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, iar prima instanță a admis această solicitare și a examinat cauza în procedura simplificată în corespundere cu prevederile legale.

Prin urmare, la aplicarea pedepsei inculpatului în privința căruia a fost admisă procedura simplificată de judecare pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, instanța urmează să ia în considerare atât prevederile din alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, cât și prevederile art. 75-88 din Cod penal care reglementează modalitatea individualizării pedepselor persoanelor condamnate.

În acest context, conform alin. (1) art. 75 Cod penal, persoanei recunoscută vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, inclusiv prin procedura de judecare în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal, aplicate prin prisma prevederilor alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată va ține cont de gravitate infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care

atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

Potrivit alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere, beneficiază de reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducere cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă. Dacă pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață se aplică pedeapsa închisorii de 30 ani.

În prezenta cauză supusă judecării, instanța de recurs reține că, sancțiunea art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul, prevede pedeapsa cu închisoare de la 15 la 20 ani sau cu detențiune pe viață.

În cazul în care instanța va concluziona că este necesar de a aplica cea mai severă pedeapsă sub formă de detențiune pe viață, ea va menționa despre acest fapt în partea descriptivă a hotărârii și va aplica pedeapsa cu închisoare de 30 de ani, conducându-se de dispozițiile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, fapt remarcat și în Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a RM nr. 13 din 16.12.2013, *Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești.*

Deci, în speța supusă judecării, Colegiului constată că, instanțele ierarhic inferioare corect au reținut în hotărârile sale ca circumstanțe atenuante, conform art. 76 Cod penal – recunoașterea vinei și acceptarea examinării cauzei penale în baza probelor administrate în faza urmăririi penale, iar ca circumstanță agravantă, conform art. 77 Cod penal, a fost stabilită – săvârșirea infracțiunii de către o persoană care se afla în stare de ebrietate. Totodată, Colegiul penal consideră că, instanțele de judecată just au luat în considerație caracterul și gradul prejudiciabil al faptei săvârșite - ce se clasifică potrivit art. 16 alin. (6) Cod penal ca infracțiune excepțional de gravă, persoana celui vinovat – care potrivit caracteristicii (f.d. 3 v. 2) aceasta se caracterizează negativ, întrebunțează băuturi alcoolice în locuri publice și la domiciliu, unde starea sanitară este nesatisfăcătoare. La fel, s-a ținut cont de modul săvârșirii infracțiunii de către inculpat și anume după ce a aplicat victimei câteva lovituri cu ciocanul în regiunea capului, a mai aplicat 34 de lovituri cu cuțitul în regiunea toracelui și abdomenului, ceea ce prezintă o gravitate sporită. Astfel, ținând cont de scopul legii penale, de a restabili echitatea socială, de a corecta condamnatul și de a preveni săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și altor persoane, Colegiul statuează că, instanțele de fond întemeiat au conchis că unica pedeapsă care poate fi aplicată inculpatului este detențiunea pe viață, reieșind din circumstanțele cauzei stabilite, fapt care a fost menționat în hotărârile sale, respectând astfel prevederile legale.

Subsidiar, în viziunea instanței de recurs, pericolul social sporit al inculpatului rezidă și din lucrările dosarului și anume din declarațiile martorului Chireev V. date în cadrul urmăririi penale (f.d. 56-58 v. I) din care rezultă că, fiind în căsătorie

cu inculpatul acesta o bătea, era foarte agresiv, manifesta violență, lovind-o cu mâinile și picioarele peste tot corpul, odată chiar și a amenințat-o că o omoară cu cuțitul. Tot el, servea abundent alcool, din care motiv devenea agresiv. Nu vroia să lucreze, obișnuia să facă abuz de jocuri de noroc și pariuri. Mai indică martorul că, fiind nervos inculpatul era în stare să omoare un om. Din declarațiile martorului Culic I., audiat în cadrul urmăririi penale (f.d. 63-68 v. 1), se reține că la întrebarea acestuia de ce a omorât victima, inculpatul râdea și spunea că „așa trebuie”. La fel, din declarațiile inculpatului date în cadrul cercetării judecătorești (f.d. 215-216 v. 2), acesta a menționat că a procurat fereastră și alte obiecte, pentru că intenționa să dezmembreze cadavrul victimei, pentru a scăpa de el. Reieșind din materialele cauzei, nu poate fi neglijat și acel fapt, că după săvârșirea infracțiunii inculpatul a încercat să se eschiveze de la organele de drept, fiind reținut în urma unui șir de acțiuni investigativ-operative.

Referitor la argumentele recurentului privind prezența cumulului de circumstanțe atenuante, care nu au fost luate în considerare, instanța de recurs menționează că circumstanțele atenuante căința sinceră și recunoașterea vinei au atras incidența procedurii simplificate de judecare a cauzei penale pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală și respectiv nu pot fi valorificate ca circumstanțe atenuante judiciare prevăzute de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică.

Instanța de recurs consideră nefondat argumentul apărătorului precum că infractorul a săvârșit infracțiunea ca urmare a unui concurs de împrejurări grele de ordin familial, adică a fost abandonat de către fosta soție plecând la un prieten apropiat de al său, din care motiv a prins ură și pe victimă, ceea ce în viziunea recurentului este o circumstanță atenuantă. Din punctul de vedere al instanței, împrejurările indicate nu pot fi reținute ca circumstanță atenuantă, deoarece pe această linie de idei rezultă tolerarea răzbunării de către inculpat pentru gestul fostei sale soții. Cu atât mai mult că, în cazul dat inculpatul a fost abandonat de către soția sa din cauza comportamentului său agresiv și necontrolat, mai ales când întrebuințează băuturi alcoolice.

Din punctul de vedere al Colegiului, nu are nici o relevanță în cazul dat argumentul recurentului precum că nu s-a ținut cont de personalitatea victimei, care ducea un mod de viață amoral și presta servicii sexuale, deoarece legea penală ocrotește viața și sănătatea fiecărui individ, indiferent de careva criterii. Iar faptul, că victima pur și simplu s-a interesat de starea familială a inculpatului și a râs când a aflat că a fost părăsit de soție, în opinia Colegiul penal circumstanța dată nu poate fi considerată ca atenuantă, deoarece însuși inculpatul a fost de acord de a-i fi prestate servicii intime de către victimă, invitând-o la domiciliul său, ultima urmărind doar scopul de profit.

La fel, Colegiul statuează că, nu au nici o relevanță alegațiile recurentului în ce privește vârsta inculpatului și faptul că în prezenta speță nu a fost înaintate careva pretenții materiale sau morale de către succesorul legal al părții vătămate, deoarece

infracțiunea nu a fost săvârșită de către inculpat în timpul minoratului sau la o vârstă destul de înaintată, dar a fost comisă de inculpat la vârsta de 27 ani, adică o vârstă la care persoana atinge un grad de conștiință suficientă pentru a înțelege rezultatul acțiunilor sale. Iar faptul că nu au fost înaintate careva pretenții materiale sau morale de către succesorul legal al părții vătămate, este un drept al acestuia și nu diminuează cumva responsabilitatea pentru infracțiunea săvârșită.

Este nefondată și critica precum că instanțele de judecată au reținut ca circumstanță agravantă, potrivit art. 77 alin. (1) lit. h) Cod penal – prin acte cu o deosebită cruzime, deoarece reieșind din textul hotărârilor judecătorești nu a fost constatată o astfel de circumstanță agravantă, însă tipul de cruzime manifestat de inculpat și anume cruzime impulsivă, adică cea care presupune o reacție nemijlocită în raport cu situația legată de irascibilitatea emoțională a inculpatului, sub aspectul individualizării pedepsei pentru omorul săvârșit cu o deosebită cruzime, în viziunea instanței de recurs, nu este deloc neglijabilă și care denotă un risc sporit de comportare agresivă.

Cât privește argumentul apărătorului precum că leziunile corporale depistate pe corpul victimei nu au fost pricinuite de inculpat ca suferințe îndelungate, fiind realizate în interval relativ scurt, fapt confirmat prin raportul de expertiză nr. 1496, Colegiul îl apreciază ca neîntemeiat, deoarece reieșind din concluzia raportului de expertiză medico-legală nr. 1496 din 04.09.2014 (f.d. 124 v. 1) se atestă constatarea că toate loviturile au fost produse înainte de deces și au legătură cauzală directă cu decesul, dar nu se constată intervalul aplicării acestora după decesul victimei, astfel nu se exclude prezența manifestării a deosebitei cruzimi, fapt care a și fost recunoscut de inculpat.

Luând în considerație cele expuse supra, Colegiul penal nu constată prezența în cauza dată a unui cumul de circumstanțe atenuante sau împrejurări ce ar permite aplicarea prevederilor art. 78 alin. (1) Cod penal, ci din contra prevalează calitatea circumstanței agravante și a împrejurărilor cauzei ce permit stabilirea unei pedepse maximale.

În privința solicitării recurentului de a aplica pedeapsa minimă prevăzută de sancțiunea infracțiunii imputate inculpatului, prin prisma art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, reducând cu o treime din pedeapsa închisorii și a-i stabili - 8 ani închisoare, Colegiul menționează că, potrivit sancțiunii art. 145 alin. (2) Cod penal, minimul pedepsei este stabilit de 15 ani închisoare (*art. 145 modificat prin Legea nr. 119 din 23.05.2013, în vigoare 21.06.2013*), adică a fost modificată norma penală data până la săvârșirea infracțiunii de către inculpat, prin urmare minimul pedepsei cu reducerea unei treimi din pedeapsă, va constitui -10 ani și nici de cum 8 ani închisoare, precum a solicitat apărătorul.

În concluzie, instanța de recurs statuează că, termenul pedepsei – 30 ani închisoare, stabilit inculpatului de către instanțele de judecată prin prisma art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală și modalitatea de executare a acesteia stabilită în sarcina ultimei, a fost individualizată corect și în așa fel încât persoana vinovată să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii

unor fapte similare, precum și extirparea scopurilor negative din conștiința inculpatului, iar aplicarea unei pedepse mai blânde, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni.

În aceste condiții, Colegiul consideră că, n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Având ca reper cele menționate, Colegiul penal conchide că recursul ordinar declarat de către avocatul Hriplivaia Valentina în numele inculpatului, este vădit neîntemeiat și în consecință inadmisibil.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Hriplivaia Valentina în numele inculpatului Chireev Valentin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 martie 2015 și sentinței Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 23 decembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe **Chireev Valentin Valentin**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia integrală pronunțată la data de 01 iulie 2015.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie